

nýbrž i míst, pro která leták ten zabaven byl. Obhajabou obžalovaného, shodnou v podstatě s další námitkou zmateční stížnosti, že se domníval, že závadný článek je pouhou zprávou o vykonané konfiskaci, odpovídající stálému zvyku žurnalistickému, odmítají již rozhodovací důvody napadeného rozsudku případnou úvahou, že zpráva podobná nemůže jíti tak daleko, by jednotlivá místa zabaveného článku byla znovu uveřejňována. Rozsudek dospívá naopak k závěru, že z článku: »Není persekuce«, v němž obsah zabaveného letáku uveřejněn byl, je zřejmo, že účelem, o který se obžalovanému jednalo, nebylo podati pouze správu o konfiskaci, nýbrž učiniti tiskem známým jeho obsah. Rozsudek zjišťuje, že leták nadepsaný: »Do kasáren s komunistickými myšlenkami!« zabaven byl jednak pro tento nadpis, jednak pro vyobrazení zařaté hrozící pěsti. Tato dvě místa letáku dlužno tudíž pokládati za obsah zabaveného tiskopisu ve smyslu §u 24 zákona o tisku, který obžalovaný tiskem uveřejnil tím, když dle rozsudkového zjištění otiskl v čísle 218 periodického časopisu »Rudé Právo, Večerník« ze dne 26. září 1921 článek »Není persekuce«, v němž po sdělení, že leták byl státním zastupitelstvím konfiskován, se jednak praví, že závadným shledán byl nadpis: »Do kasáren s komunistickými myšlenkami!«, jednak se uvádí, že rovněž obraz zařaté pěsti na letáku otištěné, byl censurou škrtnut.

Čís. 1331.

Jde o svědeckou výpověď ve smyslu §u 199 písm. a) tr. zák., potvrdil-li svědek prostě obsah trestního oznámení, jež znal. Doslov a smysl svědecké výpovědi lze dokázati nejen zápisnicí o výpovědi, nýbrž i jinými průvody.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1923, Kr I 866/22).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 5. května 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu dle §u 197, 199 a) tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Stěžovatel jest na omylu, míně, že doslov a smysl svědecké výpovědi mohou býti dovozeny jen ze soudního protokolu o výpovědi té. Trestní řád vůbec průvodních prostředků zevrubně neuvádí, omezuje se jen na předpisy, jimiž výslovně zapovídá, kterých pramenů poznání soud nesmí používat. Mezi nimi však protokol o svědecké výpovědi, odporující předpisům v protokolování, uveden není. Volno tedy soudu ve smyslu §u 258 tr. ř. nejen z protokolů takových zjistiti doslov, a smysl výpovědi, nýbrž také z doznání obžalovaného nebo z obsahu listin, jež znal a uznal svědek za správné, nebo z průvodních prostředků jiných. Také o rozporu ve smyslu dovolávaného zmatku nemůže býti řeči. Doslovu závadné výpovědi nalézací soud vůbec nezjišťuje. Dovojuje jen smysl její z průvodů shora uvedených, jejichž obsah doslovně uvádí v souhlasu se spisy. Bezdůvodnou jest dále i výtka, uplatňovaná s hle-

diska zmatků dle §u 281 čís. 5 a 9 a) tr. ř., že dotyčný protokol neodpovídá předpisům §u 167 tr. ř., že výpověď jest proto zmatečnou a nelze ji pokládati za svědeckou výpověď ve smyslu §u 199 a) tr. zák. Není prý směrodatným, co si svědek myslel, rozhodným jest pouze co verbis expressis uváděl. Čiré potvrzení, že trestní oznámení je správným, nemůže prý nahraditi předpis zákona. Bylo by prý bývalo na soudě, by výslechem vyšetřujícího soudce zjistil, jakým způsobem svědecký výslech se prováděl. Stěžovatel přehlíží, že ono ustanovení obsahuje jen předpisy o postupu soudcově při výslechu svědků, nikoliv o protokolování svědeckých výpovědí v tom směru, že dlužno zapisovati je doslova. Dle §u 104 tr. ř. jest pouze na soudci, by odpovědi dal zapisovati dle podstatného jich obsahu a to zpravidla způsobem vypravovacím. Nezabráňuje se však soudu, odvolati se za tím účelem na spisy, jejichž obsah svědek zná a uznává za správný. Ale, i kdyby stěžovatel nebyl býval vyzván, aby vypravoval ve smyslu §u 167 tr. ř. celý děj, nýbrž výpověď jeho se jen omezila na potvrzení obsahu trestního oznámení, jež znal, nutno pokládati ji též za vydání svědectví ve smyslu §u 199 a) tr. zák. Neboť jednalo by se vzhledem k zjištění, že obžalovaný věděl, že jest vyslýchán jako svědek, o zprávu podanou na dotaz soudu o vlastních pozorováních svědkových, jejichž správnost možno přezkoumati.

Čís. 1332.

Ochrana osobní svobody (ústavní zákon ze dne 9. dubna 1920, čís. 293 sb. z. a n.)

Obecní starosta není oprávněn dáti ukovati, zavřítí a hlídati člověka, třebaš ho pokládal za nebezpečného.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1923, Kr II 280/22).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaných Karla V-a, Františka K-a a Františka Š-a do rozsudku krajského soudu v Uherském Hradišti ze dne 10. března 1922, pokud jím byli stěžovatelé a to: Karel V. uznán vinným: přestupkem dle §u 12 zákona ze dne 9. dubna 1920 čís. 293 sb. z. a n. a František K. a František Š. přestupky dle §u 5 tr. zák. a §u 12 právě zmíněného zákona.

Důvody:

Rozsudek zjišťuje, že obžalovaný Karel V. dal dne 19. listopadu 1921 jako starosta obce Františka B-a ukovati do řetězu a že ho zavřel do stáje, že obžalovaný František K. B-a na řetěz ukoval, obžalovaný František Š. že dával ve stáji na B-a pozor a ho hlídal, aby neutekl. Skutkové podstaty zločinu veřejného násilí ve smyslu §u 93 tr. zák., pokud se týče spoluviny na tomto zločinu dle §§ 5 a 93 tr. zák., pro který na obžalované byla státním zastupitelstvím vznesena obžaloba, neshledal nalézací soud ve zjištěném jednání obžalovaných dle rozhodovacích důvodů napadeného rozsudku proto, že obžalovaní, domnívajíce se, že starostovi přísluší (právo) ukovati B-a do řetězu, by neuprchl, neměli vědomí, že se jedná o člověka, nad nímž jim žádná moc nepříslušela. Naproti tomu